

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej CSc. a členov senátu JUDr. Eleny Berthotyovej PhD. a JUDr. Ľuboša Szigetiho, v právnej veci žalobcu: **J.-H., s.r.o.**, *zastúpeného JUDr. M. M.*, proti žalovanému: **SOI, ÚI SOI**, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č.: P/884/1/2003 zo dňa 7. júna 2005, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 1 S 234/2005-24 zo dňa 26. apríla 2007, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 1 S 234/2005-24 zo dňa 26. apríla 2007 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu rov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e:

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. P/884/1/2003 zo dňa 7. júna 2005, ktorým bolo zamietnuté odvolanie žalobcu proti rozhodnutiu Inšpektorátu SOI so sídlom v B. č. P/884/1/2003 zo dňa 19. apríla 2004 **o uložení pokuty žalobcovi vo výške 200 000 Sk** pre porušenie ustanovenia § 3 ods. 1 písm. b) zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon o ochrane spotrebiteľa) podľa § 24 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa za to, že kontrolou vykonanou inšpektormi SOI dňa 24.9.2003 v prevádzkarni žalobcu – čerpacej stanici PHM, bolo zistené, že vzorka BA 91 UNI č. 4156 a vzorka benzínu 95 UNI č. 4157 nevyhovovali STN EN 228 v parametri „destilačná skúška“.

Krajský súd dospel k záveru, že správne orgány vykonaným dokazovaním náležite zistili skutkový stav, ktorým bolo jednoznačne preukázané, že žalobca ako predajca pohonných hmôt predával také pohonné motorové látky, ktoré nevyhovovali norme STN EN 228 v destilačnej skúške, a to konkrétne vzorky č. 4156 a 4157.

Krajský súd uviedol, že v posudzovanej veci žalovaný ako aj prvostupňový správny orgán rozsah uloženej sankcie náležite odôvodnili v intenciách ustanovenia § 24 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa, logicky a vecne správne sa správne orgány so všetkými okolnosťami podstatnými pre posúdenie závažnosti zisteného konania žalobcu a tým aj primeranosti uloženej pokuty vysporiadali.

Krajský súd napokon uviedol, že nezistil žiadne skutočnosti svedčiace o ukrátení práv žalobcu tým, že bolo vydané napadnuté rozhodnutie, ktoré považoval za súladné so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, pričom rozhodnutie žalovaného podľa krajského súdu vychádza zo spoľahlivo zisteného stavu veci a obsahuje predpísané náležitosti.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie domáhajúc sa jeho zmeny a zrušenia rozhodnutia žalovaného ako aj rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa a vrátenia veci na ďalšie konanie, alternatívne navrhol, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie žalovaného zmenil vo výroku o výške uloženej pokuty.

Zotrval na svojich námietkach, že žalovaný pri svojom rozhodovaní porušil povinnosť vyplývajúcu z ustanovenia § 59 ods. 1 Správneho poriadku, trval na tom, že prvostupňový správny orgán nepostupoval v súlade s § 33 ods. 2 Správneho poriadku, keď pred vydaním rozhodnutia v oznámení o začatí správneho konania neuviedol výšku pokuty, akú mieni žalobcovi uložiť, neuviedol aké hľadiská sú relevantné pre určenie výšky pokuty.

Namietal, že výrok prvostupňového správneho rozhodnutia o uložení pokuty nie je odôvodnený v súlade so zákonom, a s nedostatkami tohto rozhodnutia sa nevyporiadal ani žalovaný, nevyporiadal sa ani s nesprávne stanovenou právnou kvalifikáciou protiprávneho konania zo strany žalobcu predajom nevyhovujúcej vzorky benzínu BA 91UNI a BA 95UNI. Trval na tom, že správne orgány aplikovali nesprávny právny predpis, pričom poukazoval na zákon č. 264/1999 Z.z. o technických požiadavkách na výrobky a o posudzovaní zhody a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ktorý podľa jeho názoru je lex specialis vo vzťahu k zákonu o ochrane spotrebiteľa, a preto postih za predaj benzínu a motorovej nafty, ktoré nezodpovedajú technickým normám, t. j. za nezhodné určené výrobky možno uložiť len podľa zákona č. 264/1999 Z. z. v znení neskorších predpisov. Opätovne vytýkal, že sa žalovaný vo svojom rozhodnutí nezaoberal vykonaním analýzy vzorky motorovej nafty laboratóriom B., s.r.o., a tiež namietal,

že žalovaný neodstránil nedostatok prvostupňového správneho rozhodnutia, keď použil v podstate rovnaké odôvodnenie výšky pokuty ako prvostupňový správny orgán, ktoré však nemá oporu v žiadnom relevantnom podklade, ktorý by mali správne orgány k dispozícii.

Krajskému súdu vytýkal, že sa nevyporiadal s námietkami žaloby, a to ohľadne namietaného porušenia § 33 ods. 2 a § 3 ods. 4 Správneho poriadku. V tejto súvislosti poukázal na rozsudky NS SR č.k.: 2 SžoKS 29/2006 zo dňa 16.5.2007 a 4 SžoKS 29/2006 zo dňa 18.4.2007, ktorými boli zmenené rozsudky Krajského súdu v Bratislave v časti výšky pokuty, keď táto bola znížená na 50 000 Sk.

Žalobca sa nestotožnil ani s názorom krajského súdu, že správne orgány náležite odôvodnili v intenciách § 24 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa uložení sankciu, vyjadril presvedčenie, že rozhodnutia správnych orgánov postrádajú presvedčivé odôvodnenie, akým spôsobom s koncom destilácie 252C, resp. 268C namiesto 215C reálne ohrozujú majetok spotrebiteľov a životné prostredie.

Žalobca sa nestotožnil ani s názorom krajského súdu ohľadne jeho stanoviska k ním namietanej aplikácii nesprávneho právneho predpisu.

Žalovaný správny orgán vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že námietky žalobcu uvedené v odvolaní, ako vyplýva z obsahu administratívneho spisu, nemôžu obstať, rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade so zákonom na základe spoľahlivo a presne zisteného skutkového stavu veci v súlade s právnymi predpismi. Žiadal preto napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Zo spisu prvostupňového súdu ako aj z administratívneho spisu žalovaného odvolací súd zistil, že na základe výsledkov laboratórnych analýz štyroch vzoriek predávaných pohonných hmôt odobratých počas kontroly vykonanej inšpektormi SOI dňa 24.9.2003 v prevádzkarni Čerpacia stanica PHM, prevádzkujúcou spoločnosťou J.-H., s.r.o., bolo zistené, že benzín BA 91 a benzín BA 95 UNI neboli predávané v požadovanej kvalite (vzorky nevyhoveli destilačnej skúške, stanovená hodnota konca destilácie 210C, analýzou zistená hodnota konca destilácie u vzorky č. 4156 bola 252C a u vzorky 4157 bola 268C), čím došlo zo strany žalobcu k porušeniu ustanovenia § 3 ods. 1 písm. b) zákona.

Z tohto dôvodu prvostupňový správny orgán – Inšpektorát SOI so sídlom v B. – rozhodnutím č. P/884/1/2003 zo dňa 19.4.2004 uložil žalobcovi za porušenie § 3 ods. 1 písm. b) zákona pokutu vo výške 200 000 Sk.

Žalovaný na odvolanie žalobcu rozhodnutím č. P/884/1/2003 zo dňa 7.6.2005 zamietol odvolanie žalobcu a napadnuté rozhodnutie potvrdil.

Žalovaný správny orgán neakceptoval námietky žalobcu uvedené v jeho odvolaní týkajúce sa procesných a skutkových pochybení.

Včas podanou žalobou sa žalobca domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného z dôvodu, že tento nezistil spoľahlivo skutkový stav veci. Namietal neobjektívnosť vykonanej skúšky z dôvodu, že laboratórium nevyhodnocovalo vzorku prevzatú v čase kontroly, ale vzorku, ktorá bola skladovaná 40 dní od odberu. Zároveň predložil protokol vypracovaný laboratóriom S. V., a.s., ktoré nevykázalo rozpor s normou STN EN 228 v skúmanom parametri. Z obsahu žaloby vyplynulo, že ostatné námietky žalobcu sa zhodovali s námietkami odvolacími (uplatnenými žalobcom v odvolaní proti rozsudku krajského súdu).

Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 128/2002 Z. z. o štátnej kontrole vnútorného trhu vo veciach ochrany spotrebiteľa a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 128/2002 Z.z.“), orgánom kontroly vnútorného trhu je Slovenská obchodná inšpekcia; vo svojej kontrolnej a rozhodovacej činnosti je nezávislá.

Podľa § 3 ods. 2 zákona č. 128/2002 Z. z. Slovenská obchodná inšpekcia je orgánom štátnej správy podriadeným Ministerstvu hospodárstva Slovenskej republiky. Je rozpočtovou organizáciou napojenou na štátny rozpočet v kapitole Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“). Člení sa na Ústredný inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Bratislave (ďalej len „ústredný inšpektorát“) a jemu podriadené inšpektoráty Slovenskej obchodnej inšpekcie (ďalej len „inšpektorát“), a to:

- a) Inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Bratislave pre Bratislavský kraj,
- b) Inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Trnave pre Trnavský kraj,
- c) Inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Prievidzi pre Trenčiansky kraj,
- d) Inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie v Nitre pre Nitriansky kraj,
- e) Inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Žiline pre Žilinský kraj,
- f) Inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie v Banskej Bystrici pre Banskobystrický kraj,
- g) Inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Prešove pre Prešovský kraj,

h) Inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Košiciach pre Košický kraj.

Podľa § 3 ods. 4 zákona č. 128/2002 Z. z. inšpektorát je v správnom konaní orgánom prvého stupňa.

Podľa § 2 písm. a) zákona č. 128/2002 Z. z. kontrolou vnútorného trhu sa zisťuje, či výrobky a služby pri ich predaji a poskytovaní sú v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, najmä či sa predávajú a poskytujú bezpečne, v správnom množstve, miere, hmotnosti a kvalite.

Podľa § 3 ods. 1 písm. b) zákona o ochrane spotrebiteľa predávajúci je povinný predávať výrobky a poskytovať služby v kvalite ustanovenej osobitnými predpismi alebo v bežnej kvalite; ak kvalita nie je predpísaná alebo ustanovená osobitným predpisom, môže predávajúci predávať výrobky v inej ako bežnej kvalite, len ak spotrebiteľa upozorní na všetky rozdiely v kvalite. Bežnou kvalitou sa rozumie kvalita, ktorá nie je ustanovená osobitnými predpismi a výrobok alebo služba nevykazuje zjavné vady, na ktoré je predávajúci povinný spotrebiteľa upozorniť,

Osobitným predpisom podľa § 3 ods. 1 písm. b) je zákon č. 142/1991 Zb. o česko-slovenských technických normách v znení zákona č. 632/1992 Zb. a zákona č. 143/1995 Z.z., zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 152/1995 Z.z. a výnos Ministerstva pôdohospodárstva Slovenskej republiky a Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky z 20. mája 1996 č. 981/1996-100, ktorým sa vydáva prvá časť a prvá, druhá a tretia hlava druhej časti Potravinového kódexu Slovenskej republiky.

Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 142/1991 Zb. v znení zákona č. 632/1992 Zb. a zákona č. 143/1995 Z.z. Slovenské technické normy (ďalej len „slovenské normy“) určujú všeobecne technické veci a ustanovujú požiadavky na výrobky a na technické a na technicko-organizačné činnosti, pokiaľ je to účelné najmä z hľadiska akosti výrobkov, ochrany zdravia a života občanov, bezpečnosti práce a technických zariadení, požiarnej ochrany, tvorby a ochrany životného prostredia, ochrany majetku a ďalších záujmov a pokiaľ ich neustanovujú všeobecne záväzné právne predpisy.

Opatrenie ÚNMS SR (Úradu pre normalizáciu, metrológiu a skúšobníctvo SR) č. 177/2003 Z.z. zaradilo motorový benzín medzi určené výrobky, ktoré predstavujú zvýšené riziko ohrozenia oprávneného záujmu, na ktorého zmiernenie alebo odstránenie sú stanovené technické požiadavky. Z uvedeného opatrenia vyplynula pre každého majiteľa čerpacej stanice povinnosť označiť výdajný stojan s benzínom viditeľným textom „Motorový benzín spĺňa požiadavky uvedené v STN EN 228“, pričom je zrejmé, že technický predpis sledoval nielen to, aby boli uvedeným spôsobom výdajné stojany s benzínom označené, ale aby motorový benzín skutočne mal vlastnosti stanovené v STN EN 228.

Jednou z takto stanovených technických požiadaviek na motorový benzín bol koniec destilácie pri 210C .

Podľa § 24 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa za porušenie povinnosti ustanovenej týmto zákonom uložia orgány príslušné podľa osobitného predpisu predávajúcemu, výrobcovi, dovozcovi alebo dodávateľovi alebo osobám uvedeným v § 27 pokutu až do výšky 2 000 000 Sk. Za opakované porušenie povinnosti v priebehu jedného roka možno ukladať pokutu až do výšky 5 000 000 Sk.

Podľa § 24 ods. 7 zákona o ochrane spotrebiteľa pokuty uložené podľa odsekov 1 až 4 sú príjmom štátneho rozpočtu alebo rozpočtu obce podľa toho, ktorý orgán pokutu uložil.

Účelom zákona o ochrane spotrebiteľa je ustanoviť niektoré podmienky podnikania významné pre ochranu spotrebiteľa, úlohy verejnej správy v oblasti ochrany spotrebiteľa a oprávnenia spotrebiteľov, združení spotrebiteľov alebo iných právnických osôb založených na ochranu spotrebiteľa. Tento zákon sa vzťahuje na predaj výrobkov a poskytovanie služieb v prípadoch, keď k plneniu dochádza na území Slovenskej republiky (§ 1 ods. 1, 3 zákona o ochrane spotrebiteľa).

Žalobca v odvolaní proti rozsudku krajského súdu namietal neobjektívnosť vykonanej skúšky akreditovanou osobou B., s.r.o., v tejto súvislosti poukazoval na rozpory v záveroch so závermi výsledkov S. V., a.s .

Táto námietka vzhľadom na obsah pripojeného administratívneho spisu nebola spôsobilá spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného, a teda ani správnosť napadnutého rozsudku, pretože z obsahu spisu vyplýva, že skúšobné laboratórium, ktoré vykonalo predmetné analýzy je akreditovanou osobou, ktorá pred udelením akreditácie, ako aj počas svojej činnosti musí spĺňať akreditačné pravidlá, t.j. požiadavky aj na odborné znalosti a prax odborných zamestnancov tohto skúšobného laboratória.

K námietke žalobcu ohľadne rozporných výsledkov skúšok na koniec destilácie akreditovanou osobou a laboratóriom S. VÚRUP, a.s. odvolací súd považuje za dôležité uviesť, že sa stotožňuje so závermi žalovaného, ktorý náležite odôvodnil, prečo žalobcom predložený protokol o skúškach (laboratóriom S. V., a.s) nepovažoval za dôkaz spôsobilý spochybníť výsledky laboratórnych skúšok laboratóriom B., s.r.o. V podrobnostiach na tento záver žalovaného odvolací súd odkazuje, pričom považuje za dôležité v tejto súvislosti poukázať na to, že v prípade laboratórnych skúšok laboratóriom S. V., a.s. išlo o posudzovanie vlastných vzoriek, čo vzbudzuje prinajmenšom pochybnosti o objektívnosti takýchto výsledkov a navyac

predmetné laboratórium dňom 31.12.2003 zaniklo, pričom skúšky malo vykonať dňa 23.2.2004.

Takáto námietka žalobcu, hoci sa ňou krajský súd nezaoberal, (toto pochybenie však nemalo vplyv na vecnú správnosť napadnutého rozsudku), nebola spôsobilá spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Rovnako aj námietku žalobcu týkajúcu sa objektívnosti vykonanej skúšky laboratóriom B., s.r.o. považoval odvolací súd za neodôvodnenú. Z obsahu spisu totiž vyplynulo, že žalovaný listom zo dňa 20.7.2004 požiadal skúšobné laboratórium o podanie vyjadrenia okrem iného aj k otázke týkajúcej sa spôsobu odberu a skladovania vzoriek, pričom z odpovede laboratória vyplýva, že vzorky boli odobrané spôsobom vyhovujúcim STN EN ISO 3170, pričom aj skladovanie vzoriek a ich ochrana pred poškodením boli zabezpečené spôsobom vylučujúcim negatívne pôsobenie poveternostných vplyvov a prístup vonkajších znečisťujúcich kontaminátov, ktoré by mohli vyvolať chemické zmeny, resp. znehodnotenie vzoriek.

Keďže žalobca neuviedol žiadnu relevantnú skutočnosť, ktorá by spochybňovala takýto postup skúšobného laboratória pri odbere, skladovaní resp. technologickom postupe pri samotnej analýze, predmetnú námietku žalobcu považoval odvolací súd za irelevantnú.

Odvolací súd považoval zistený skutkový stav prvostupňovým správnym orgánom za dostatočný na konštatovanie porušenia povinnosti žalobcu vyplývajúcej z ustanovenia § 3 ods. 1 písm. b) zákona o ochrane spotrebiteľa. Je potrebné konštatovať, že žalovaný sa podrobne zaoberal všetkými námietkami žalobcu uplatnenými v opravnom prostriedku a náležite vyargumentoval, prečo na ne neprihliadol .

Pokiaľ teda pri ustálení skutkového stavu veci správny orgán vychádzal z podkladov laboratória B., s.r.o., pričom náležite vyargumentoval prečo neprihliadol na iné dôkazy (predložené žalobcom) a súčasne uviedol, prečo nemal o správnosti týchto podkladov pochybnosti, postupoval v súlade so zákonom.

Vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení a zisteného skutkového stavu odvolací súd dospel k záveru, že pokiaľ ide o právomoc žalovaného sankcionovať nedodržanie povinností predávajúceho vyplývajúce mu zo zákona o ochrane spotrebiteľa, táto je daná podľa citovaného zákonného ustanovenia § 3 ods. 2 a 3 zákona č. 128/2002 Z. z., preto námietky žalobcu, že v danom prípade konal žalovaný neoprávnene, je neprijateľná.

Z obsahu administratívneho spisu bolo preukázané, že žalobca mal možnosť v správnom konaní sa vyjadriť a navrhnúť dôkazy v zmysle § 33 Správneho poriadku, ktorú možnosť i náležite využil a taktiež bolo preukázané, že žalovaný

správny orgán v odvolacom správnom konaní postupoval v súlade s ustanovením § 59 Správneho poriadku. Námietka žalobcu ohľadom porušenia procesných predpisov preto nemôže obstáť.

Rovnako neopodstatnená bola i námietka aplikácie nesprávneho právneho predpisu správnymi orgánmi i súdom prvého stupňa. Žalovaný ako orgán kontroly vnútorného trhu vo svojej kontrolnej a rozhodovacej činnosti zisťuje okrem iného aj to, či výrobky a služby pri ich predaji a poskytovaní sú v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, najmä či sa predávajú a poskytujú bezpečne, v správnom množstve, miere, hmotnosti a kvalite (§ 2 písm. a/ zák. č. 128/2002 Z.z.). Toto ustanovenie dáva žalovanému právomoc preverovať podmienky predaja akéhokoľvek výrobku (okrem výnimiek ustanovených v § 1 ods. 2 zák. č. 128/2002 Z.z.) uvedeného na vnútorný trh a určeného na predaj konečnému spotrebiteľovi, pretože jeho hlavnou úlohou je ochrana spotrebiteľa. Ako vyplynulo z obsahu administratívneho spisu, v preskúmvanej veci predmetom kontroly nebolo zistenie, či vzorky benzínu predávanej žalobcom sú v zhode so slovenskými technickými normami a predmetom sankcie nebol postih za predaj benzínu a motorovej nafty, ktoré nezodpovedajú technickým normám, t. j. za nezhodné určené výrobky a teda uloženie pokuty podľa § 32 zákona č. 264/1999 Z., ale kontrola bola zameraná na plnenie povinností podľa zákona o ochrane spotrebiteľa a sankcia bola uložená za ich porušenie. Preto za nedodržanie zákonných povinností uvedených v § 3 ods. 1 písm. b) zákona o ochrane spotrebiteľa s poukazom na § 2 písm. a) zákona č. 128/2002 Z. z. môže správny orgán, ktorého právomoc je daná zákonom o ochrane spotrebiteľa uložiť pokutu podľa § 24 zákona o ochrane spotrebiteľa.

Odvolací súd sa v zásade stotožnil s názorom krajského súdu pokiaľ ide o jeho stanovisko k výške sankcie, pričom poukazuje na to, že uloženie vysokej sankcie v správnom konaní vyžaduje, aby správny orgán svoje rozhodnutie podrobne zdôvodnil s uvedením konkrétnych skutočností, ktoré odôvodňujú uloženie sankcie v určitej výške. K námietke žalobcu, ktorý považoval rozhodnutie správnych orgánov o uložení pokuty vo výške 200 000 Sk za neprimerane vysokú, totiž správne orgány náležite odôvodnili, aké okolnosti mali vplyv na uloženie predmetnej výšky pokuty. Z rozhodnutia žalovaného vyplýva, že prihliadol najmä na charakter protiprávneho konania, ktorý formuje rozsah odchýlky v prípade hodnoty parametra teploty konca destilácie, pričom v danom prípade zistené odchýlky v rozsahu 42C a 58C nepovažoval za malé, navyše zo 4 odobratých vzoriek predávaných pohonných hmôt nevyhovovali dve vzorky. Súčasne prihliadli aj na následky protiprávneho konania, za ktoré je podľa žalovaného potrebné považovať aj existenciu hrozby či nebezpečenstva možnosti vzniku škody.

Na základe vyššie uvedeného a berúc do úvahy skutočnosť, že kontrola dodržiavania predpisov, ktoré sú prijaté za účelom eliminácie rizika poškodenia majetku a zdravia spotrebiteľov, je opodstatnená, tak isto ako aj prísne sankcie

v prípade ich porušenia, odvolací súd dospel k záveru, že pokuta vo výške 200 000 Sk, ako ustálili vo svojom rozhodnutí správne orgány, je vzhľadom na všetky okolnosti prípadu primeraná tak z hľadiska represívneho ako aj preventívneho.

Podľa názoru odvolacieho súdu, i keď možno krajskému súdu vytknúť, že nie všetky námietky žalobcu v odôvodnení svojho rozsudku podrobne vyhodnotil, správne právne vec posúdil a tieto nedostatky nemajú vplyv na vecnú správnosť jeho rozhodnutia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací dospel k záveru, že námietky žalobcu vznesené v odvolaní nie sú opodstatnené. Preto stotožniac sa s právnym posúdením veci krajským súdom uvedeným i v odôvodnení napadnutého rozsudku, rozsudok Krajského súdu v Bratislave podľa § 219 OSP potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 OSP a § 142 ods. 1 OSP s poukazom na § 246c veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP, nakoľko žalobca v odvolacom konaní úspech nemal a žalovanému náhrada trov konania zo zákona neprislúcha a ani mu v odvolacom konaní trovy nevznikli.

P o u č e n i e: Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave dňa 16. júna 2008

JUDr. Eva Babiaková, CSc., v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Nikoleta Adamovičová